

השיירם נפסוק מגדול וזו ובסדר כלה פכ"ט ע"פ נורא אלקים ממקדש. ובחובים קט"ז ב' ובסדר ויצא ס"פ ס"ט ע"פ מה נורא המקום הזה ובחוב"ב ע"ט א' והטעם כי לפי שבח"י מקדשי הוא ההמשכה בבח"י גילוי ואור פנימי לכך נמשך מזה היראה מצד הגילוי (ועמ"ש בדיה יורא ישראל כ"י וירוא העם כ"י ובכסף ס"פ כ"ג):

ביאור הדברים ע"פ את שבתותי כו'. ענין תשמרו ותיראו יובן בהקדים ענין בח"י שם שארז"ל עד שלא נברא העולם היה הוא ושמו לבד. כי הנה השמות הם המחברים האורות עם הכלים, פ"י עדי"מ שם האדם שבו ועל ידו הוא פונה לקראי בשמו אבל שבו אבל שבו ופני עצמו אינו צריך לשמו כלל, נמצא ענין בח"י השם הוא אלו ולא למדותיו אלא מ"ש שהשמות נמשך ומתגלה. כמו כן יובן למעלה ענין השמות הוא שהם המחברים האורות עם הכלים. (וע"י מ"ש בדיה בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ב'פ' בא דשם נח' לשאר השמות מלבד שם הוי' הם בהכלים דע"ס. אך מבואר במ"א בשם הבעש"ט נ"ע דאין ר"ל שהשמות הן הכלים עצמן דהא הכלים הם המדות והשם קאי להבורא עצמו שהוא עצמו בכיכול גק' אל וכמאמר אליו ולא למדותיו אלא מ"ש שהשמות הן הכלים פ"י שהם החיות וההארה מאור א"ס המלוכש בכלי ומחיה את הכלי כי הכלים יש בהן חיות מאור א"ס מלבד האור המלוכש בהם. וזהו ענין שאר השמות שאינן נמחקין אמנם שם הוי' הוא המשכת האור הכלי שמחבר וממשיך האור בכלי). והנה ענין השמות למעלה הם בח"י האותיות ע"ב ס"ג מילוי יודי"ן מילוי ההי"ן כו' והנה עדי"מ למטה אף שהתהוות האותיות הוא מן השכל עכ"י אין מהות האותיות מערך מהות השכל כלל שהשכל עצמו הוא מהות השכלה וההשכלה מעורר את המדות להיות מתאור עדי"מ למה שהשכל מורה שהוא טוב ונמצא שהמדות יש להם שייכות ממש להשכל ומתאחדים זע"י, אבל אין כן האותיות שהם רק לבושים להשכל. (וכמו הלבוש שאינו מתאחד כ"כ עם המלוכש בו וכלבוש תחליפם ויחלוף, אבל התאחדות המדות עם השכל הוא כמו התאחדות הגוף עם הנפש שהיו לאחדים ממש והיינו לפי האותיות הם בח"י דומם משא"כ המדות ועמ"ש ב'פ' בראשית ע"פ ויצר כו' ובדיה בכ"ה בכסלו ב'פ' וישב גבי חומת בת ציון, ועמ"ש מענין לבוש יגוף כדיה זכור ושומר כדבור אחד ואמרו). דהיינו שמ"מ א אפשר לתפוס את השכל רק ע"י אותיות והם בח"י לבושים הפנימים שגם המדות שבאדם אין מקבלים שפע השכל להיות נמשך במדה אלא ע"י האותיות שהרי מחשבה שחושב השכל הוא בח"י אותיות. (ועדי"ן יובן ענין השמות למעלה כמו שם שהאותיות מתחברים השכל והמדות עדי"מ). והנה בע"פ יובן מעט מ"ש בע"ח בענין הצמצום שהיה באור א"ס ונשאר מקום פנוי (כמ"ש כשער עגלים וישר ענ"ב ב') ואיתא באר"צ בתחלתו בהגיה דמי"ש מקום פנוי וחלל הוא לאו דוקא כי נשאר שם רשימו מהאור, אבל לגבי הא"ס גק' חלל ובע"ח אינו מבואר ענין הרשימו רק בספר עמק המלך ביאר זה שהוא בחינת אותיות רל"א שצרים פנים ואחור כו' (וע"י מזה ג"כ בזהר הרקיע ב'פ' בראשית על דט"ו ובמק"מ שם. ועמ"ש ע"פ אני ישנה ולכי ער. בענין האותיות שאלוני כו') והיינו שהצמצום היה שלא יהיה גילוי האור א"ס ע"י האותיות, וז"ש בע"ח שהאור נסתלק ופ"י דאין שייך נסתלק כי אינו בגדר מקום, ועוד דהלא את השמים ואת הארץ אין מלא כתיב אלא דר"ל שהוא בבחי' העלם ואינו מתגלה ע"י האותיות ולא כמו קודם הצמצום שהיה נמשך ומתגלה האור ע"י האותיות רק האותיות לבד נשארים בלי גילוי האור

היינו בח"י גילוי עצמות אור א"ס הסכ"ע הוא בח"י אין שממנו תמצא החכמה עילאה. וזהו בח"י ומדרגת שבת עילאה והוא מ"ש כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא ההחכמה נקרא בריאה כנ"ל. והנה חיות והתהוות החכמה הוא רק מבחי' שמו וזיו כלבד וכמבואר למעלה ב'פ' בורא קדושים ישתבח שמך כו' ושמו בני"מ רצון. אבל עצמותו ית' הנק' בעל הרצון ונקרא מאור פ"י מקור האור הוא למעלה מעלה מהיות בעל לחכמה ובשבת יש בח"י עליות העולמות כ"כ עד שהחכמה עולה ונכלל במאצילה הסכ"ע וזהו בחינת שבת עילאה. ובחי' ביטול זה זהו ענין כתר שהוא לשון שתיקה כתר לי זעיר (באיוו ר"ט ל"ח). דפירושו המתן לי מעט ודום שהוא ענין שתיקה. והוא ענין סייג לחכמה שתיקה. סייג הוא גדר ומקף שלמעלה מהחכמה הוא השתיקה והביטול ובענין שתיקה לה מחרש. וכמ"ש במ"א בענין ככד פה וככד לשון דמשה כו', וזשארז"ל ביר"ו כתיב שבת לה' אלקיך שבות כה' מה הוא שבת ממאמר אף אתה שבות ממאמר אר"ח בודוח התירו שאלת שלום בשבת:

קיצור. (וזהו ענין שתי שבתות כהלכתן. כי שבת העלייה מבחי' ממכ"ע בסכ"ע ועי"ן נמשך בח"י הביטול. ויש בזה שני בח"י. שבת תתאה הוא ענין ביטול היש לאין בבחי' חכמה כח מה. ושבת עילאה בח"י שלמעלה מהחכמה):

ה וזהו את שבתותי תשמרו. פ"י שבתותי היינו בח"י שבת תתאה שהוא ביטול היש לאין, ושבת עילאה שהוא ביטול האמיתי שב' שבתות אלו ישנן בכל שבת כנ"ל (וע"י מענין את שבתותי תשמרו בח"י א' ב' ח"ג פכ"א. ח"י ריש תמן כ"ד). ופ"י תשמרו שבאמת שבת הוא בח"י מתנה שנותנים אותה לנו מה' רק שאנו צריכים לשמור שלא יפסידו אותה ח"י ע"י איהו קלקול וגרמא בנוקין המונע גילוי זה כמו אפילו דברים שאדם דש בעקבו שקר וגסות, וכמ"ש דובר בקרים לא יכון לגנז עיני ובגסות אין אני והוא יכולים לדור בעולם א'. והנה הרבוחא היא על שבת תתאה שהוא ביטול היש שגם זה אינו אלא בח"י תשמרו דהיינו שצ"ל שלא יהיה ביטול זה גופא בבחי' יש שהוא ביטול עצמו ע"י כחו (וכמ"ש ופגשו ושמה ראו מ"ה שעושה יש ודבר מהביטול והוא שרש השתלשלות והתהוות היש גשמי דסט"א כו'). אלא הכל מאת ה' כי הגם שהבחירה ניתנה בדי האדם עכ"י אלאמלא עזרו אין יכול לו וגם ארז"ל היה בעיניך כרשע כו' (וכמ"ש הפ"י נכס"י פכ"ז). וזהו את שבתותי שב' השבתות הם שלי כו'. ומקדשי תיראו פ"י מקדשי קאי על התורה כי המקדש שלמטה הוא מעשה ידי האדם שלמה המלך בנה אותו, אבל התורה היא מקדשו של הקב"ה ממש וכמארז"ל אין לו להקב"ה בעולמו שלא דיא של הלכה (ועי"ן בסש"ב פני"ב שהתלמוד והמשנה נמשכים מהיכל האדם בבחי' יצירה כו' נמצא ד' אמות של הלכה הם בח"י מקדשי ממש. ועי"ן בע"ח שער כסה"כ פ"ה דשרש היכל קד"הק שרשו מאד נעלה. ועמ"ש בבניאר ע"פ שבת שבתון בשם זהר הרקיע פ' בראשית). והענין כי התורה היא המשכת אלקות בבחי' פנימית כמו שבהמ"ק היה גילוי השכינה והוא בח"י ממכ"ע. ושבת הוא העליות בבחי' סכ"ע. ולכן אמר עם היות דשבתותי תשמרו שהוא עליות בבחי' סכ"ע, עכ"ו ומקדשי תיראו אני הוי' פ"י אני הוא עצמותו ית' הוא ממש הוי' שהוא מה שנמשך להיות ממכ"ע ביוד" נברא העוה"ב כו' וכולא חד. וזהו אורייתא מחכמה נפקת פ"י נפקת היינו התגלותה היא מחכמה אבל מקור חוצבה הוא למעלה מן החכמה כי התורה היא פ"י ובניאר המצות שהם רצון העליון תר"ג מצות דאורייתא עם ד' מצות דרבנן גימ' תר"ך כתר, והגה"י גבי מקדשי נאמר תיראו (ועי"ן מה ברבות כשר